

Đời Một Cuộc Đời

VŨ BÁ ĐÌNH, AIA
Khóa 6 KTS HÀ NỘI 1936

Sau lễ giao thừa cùng con cháu vui vây đón mừng xuân Bình-Dần, ngồi lại bên nhau trước lò sưởi ấm, hai tôi cùng nhau ôn lại những sự việc đã xảy ra trong năm qua, hồi tưởng lại cuộc đời thăng trầm sống bên nhau trong thời ly loạn.

Chúng tôi lập gia-đình trong lúc toàn dân Đông Dương nổi dậy chống Pháp, Nhật tranh đấu đòi độc lập. Theo đã chiến tranh chúng tôi đã trải qua nhiều cuộc tàn cù và di cư từ Lào sang Thái, trở về Bắc, chạy vô Nam, nay lại tha hương một lần nữa trên đất Mỹ này! Đêm nay mừng Tết thứ 11 tại Marina, CA cộng với 12 Tết tại Lào và Thái-Lan tất cả là 23 Tết tha hương! Cũng tổ chức Tết, cũng kẹo mứt, bánh trái, cũng chúc tụng nhau, nhưng vẫn thấy thiếu hưởng vị của những cái Tết nhộn nhịp với cảnh đào, bánh chưng xanh, câu đối đỏ của đất Bắc, hay cảnh mai vàng, dưa hấu, bánh tét, bánh ú của miền Nam!

Sống trong cảnh lưu lạc, các con cũng phải chung số phận: mỗi con sinh một nơi, hai trai tại Thái-Lan (mỗi người một tỉnh) một gái ở Hà-Nội và một ở Saigon.

Mỗi lần di cư là một lần bỏ lại hết, để đi tìm sự sống trên đất lạ quê người! Buổi đầu bao giờ cũng gặp khó khăn về ngôn ngữ, phong tục, tập quán, nhưng may thường gặp quý nhân phù trợ, chỉ trong một thời gian, chúng tôi lại lập lại cuộc đời bằng nghề nghiệp riêng của mình: nhà tôi về nghề dạy học, tôi với nghề kiến trúc.

Mừng là nay các con đã trưởng thành, vẫn quây quần với chúng tôi vì đều có cơ sở làm ăn tại tỉnh nhà.

Để bù với lúc bị bỏ chân ở nước nhà, chúng tôi đã cùng bốn con đi du lịch Âu-Châu, năm 1983. Hè vừa rồi, gia đình chúng

tôi đi một vòng Đông Nam Á, qua Nhật, Đài-Loan, Hồng-Kông, Bangkok và Singapore.

Trên đường đi Kyoto, nghỉ đêm trên đỉnh núi Hakone, trong một bữa tiệc cùng với du khách bạn, các con đã tổ chức cắt bánh kỷ niệm 37 năm, ngày chúng tôi lập lời hứa trước bàn thờ Chúa; chiếc bánh được chia đúng 37 phần. Ai nấy đều nhận thấy con số trùng hợp 37 là một điềm vui!

Trên đường từ Hồng-Kông qua Bangkok, khi bay qua không phận V.N., nhìn qua cửa sổ thấy rõ mờ thành phố Đà Nẵng, lòng tôi se lại, nhớ đến công trình kiến trúc tôi để lại dưới đó và các công trình khác rải rác khắp nơi trên bước đường lưu lạc.

Đến Bangkok, nơi có nhiều kỷ niệm di cư lần đầu tiên, hai trai được thấy nổi họ ra chào đời. Sau Singapore trên đường trở về Cali chúng tôi ghé Honolulu, nơi đây cũng có một kỷ niệm êm đềm: năm 1969 khi Mỹ du trở về, trước cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp và thanh bình của Hạ-Uy-Di, nhà tôi thiết-tha, ao ước được mang các con đi du lịch và trở lại đây hưởng cảnh "Thiên Đàng của hạ giới"! Áo mộng ngày ấy nay đã thành sự thực!

Năm nay nhà tôi 67 tuổi với 47 năm trong nghề, vừa về hưu với Monterey County Office of Education để được rảnh rang phụ giúp các con trong những dịch-vụ văn phòng. Tôi với tuổi Tân-Hội 76 và 50 tuổi nghề, vẫn còn ham cái nghề kiến trúc sư California, cố vấn cho con trai lớn xây dựng cơ sở gia-đình Vu's Architect-Builder tại Marina, CA; vẫn tha-thiết với những buổi họp mặt A.H.C.C. để tìm lại mối tình nghĩa anh em khắng khít và cội mố trong thời gian phục vụ trong hàng ngũ Công Chánh.

Marina, CA . Mùa Phục Sinh 1986